

РЕШЕНИЕ

№ 346

гр. Плевен, 26.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛА ЛЮБ. САХАТЧИЕВА

Членове: РЕНИ М. СПАРТАНСКА
КРАСИМИР ИВ. ПЕТРАКИЕВ

при участието на секретаря АЛЕКСАНДЪР Г. ПЕТРОВ
като разгледа докладваното от ВЕСЕЛА ЛЮБ. САХАТЧИЕВА Въззивно гражданско дело № 20234400500493 по описа за 2023 година

Производство по реда на чл.258 и следващите от ГПК.

С решение № 370/21.03.2023 г., постановено по гр. дело № 7572/2021 г. по описа на Пл.РС, е признато за установено на осн. чл.415 вр. чл.422 ал.1 от ГПК, че М. А. И., ЕГН *****, с адрес: с. ***, обл. Плевен, ул. ***, в качеството ѝ на кредитополучател по Договор за потребителски кредит с № 7000189903 от 17.11.2016г., дължи на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, гр. София, бул. ***, представлявано от Ю. Х. Ю. - Изпълнителен директор, следните суми, присъдени в издадената срещу нея Заповед за незабавно изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 9058/2018 г. по описа на Пл.РС, а именно: 1692,73 лв., представляваща неизплатена главница по Договор за заем; 379,39 лв., представляваща договорна /възнаградителна/ лихва, дължима за периода от 25.05.2018 г. до 26.08.2018 г.; 111,18 лв. - лихва /обезщетение/ за забава, дължима за периода от 25.05.2018 г. до 03.12.2018 г., законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на Заявлението за издаване на Заповед за изпълнение и Изпълнителен лист до окончателно погасяване на дълга, както и сторените и предявени разноси по ч.гр.д. № 3117/2018 г., по описа на РС - Добрич.

Осъдил е на основание чл.78 ал.1 от ГПК, М. А. И., ЕГН *****, да заплати на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, гр.София,направените разноси по делото в размер на 400,00 лв. за адвокатско възнаграждение.

Осъдил е на основание чл.78 ал. 1 от ГПК, М. А. И., ЕГН *****, с адрес: с. ***, обл. Плевен, ул. ***, да заплати в полза на Пл.РС, направените разноски по делото в размер на 43,67 лв. държавна такса.

С Решение № 795/01.06.2023 г., постановено по гр. дело № 7572/2021 г. по описа на Пл.РС е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в Решение № 370/21.03.2023 г., постановено по гр.д. № 7572/2021г. по описа на Пл.РС, като в диспозитива вместо: „както и сторените и предявени разноски по ч.гр.д. № 3117/2018 г. по описа на РС - Добрич, да се чете: *„както и сторените и предявени разноски по ч.гр.д. № 9058/2018 г. по описа на РС – Добрич“*.

С Решение № 927/23.06.2023 г., постановено по гр. дело № 7572/2021 г. по описа на Плевенски районен съд е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в Решение № 795/01.06.2023 г., постановено по гр. дело № 7572/2021 г. по описа на Пл.РС, като в диспозитива вместо „както и сторените и предявени разноски по ч.гр.д. № 9058/2018 г. по описа на РС – Добрич“ да се чете: *„както и сторените и предявени разноски по ч.гр.д. № 9058/2018 г. по описа на РС – Плевен“*.

Срещу решение №370/21.03.2023г. на Пл.РС,постановено по гр.д. №7572/ 2021г. по описа на същия съд, е постъпила въззивна жалба от М. А. И., чрез пълномощника ѝ адв. К. Б.,в която се излагат доводи,че решението на РС е неправилно, постановено в разрез с процесуалния и материалния закон.

Въззивницата твърди, че в обжалваното решение липсват каквито и да било мотиви, освен по едно единствено оспорване направено от страна на ответника, а именно досежно активната процесуална легитимация на ищеца. Липсата на мотиви противоречи на принципа за мотивираност на съдебните актове, установен в чл.121 ал.4 от Конституцията на Република България, както и в приложимия в настоящото производство процесуален закон.Въззивницата счита, че ищецът пред първоинстанционния съд не е доказал, че сумата, предмет на договора за потребителски кредит е изплатена от страна на първоначалния кредитор на М. А. И. като твърди, че кредитът не е усвоен, както и че по делото няма никакви представени доказателства, които да доказват реалното предаване на сумата. Навеждат се доводи, че дори и да се приеме, че сумата за главница по процесния Договор за потребителски кредит е усвоена от М. А. И., то съгласно представените платежни нареждания, предоставени на вещото лице за изготвяне на експертиза, сборът на внесените от същата суми е 2384,92 лв., т.е. в така изготвената експертиза е допуснатата техническа грешка, като вместо сумата в размер на 2384,92 лв. общо внесена от М. И. към „Ти Би Ай Банк“ ЕАД е написана сумата в размер на 2221,89 лв., като остава неясно какво е включено в размера на главницата - дали само сумата в размер на 2000,00 лв. по договора за кредит или са включени и таксата „оценка на риска“ в размер на 297,59 лв. и премията за застрахователната полица в размер на 479,95 лв.

На следващо място, въззивницата оспорва, че процесното вземане е надлежно прехвърлено от „Ти Би Ай Банк“ ЕАД на ищцовото дружество - „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, тъй като в сключения Рамков

договор между „Ти Би Ай Банк“ ЕАД и „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД изрично е уредено, срокът на договора може да бъде подновен с допълнителен Анекс или Допълнително споразумение, сключен между страните, преди изтичане на срока на действие на договора, цедентът и цесионерът са подписали приложение на 15.02.2021 г., т.е. почти три години след сключване на рамковия договор и в този смисъл, приложението е сключено въз основа на несъществуващ рамков договор. С оглед на това, въззивницата счита, че „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД няма активна процесуална легитимация да предявява настоящия иск.

На следващо място, въззивницата твърди, че вземането, което е прехвърлено в размер на 1 462,32 лв., заедно с всички принадлежности, в т.ч. и лихви е в размер, по-малък дори от претендираната главница от 1 692,73 лв., поради което оспорва размера на претендираната главница и твърди, че ищецът не притежава вземане за главница в такъв размер, с оглед размера на твърдяното му цяло прехвърлено вземане. В този смисъл, исковата молба за сумата в размер на 230,41 лв. /сумата, която надвишава посочената в приложение № 1/ е недопустима.

Досежно клаузата, предвиждаща такса „оценка на риска“ в размер на 297,59 лв., въззивницата счита, че същата е нищожна, което води до недействителност на целия договор за потребителски кредит. В случая, не става ясно как точно се изчислява размера на тази такса, нито какво включва, нито каква част от месечната вноска е. В процесния Договор за потребителски кредит е посочена еднократна такса за оценка на риска в размер на 297,59 лв., която е дължима към момента на подписване на кредита, финансира се от кредитора и се възстановява от потребителя. Същата сума, без да представлява част от главницата, тъй като не е сума, усвоявана от кредитополучателя, е включена в главницата и респективно, се разбива като главница в месечните вноски и съответно се олихвява. В жалбата се посочва, че тъй като погасителният план не съдържа разбивка на месечните вноски по пера, то същият не представлява погасителен план по смисъла на ЗПК. Недопустимо е такса, която не е усвоена като главница, да бъде впоследствие олихвявана, тъй като това води до неоснователно обогатяване на Банката. Твърди се, че размерът на олихвяемата главница е различен от твърдения и калкулиран от ищцовото дружество в месечните вноски, което означава, че и лихвата не би била в претендирания размер, ако таксата не беше включена в главницата и не беше олихвявана незаконосъобразно, а беше част от ГПР.

Въззивницата навежда доводи за недействителност на процесния Договор и на други, самостоятелни основания, които не са обсъдени от първостепенният съд, а са били оспорени от същата, а именно, че договорът за кредит е недействителен, поради противоречие със закона и по конкретно със ЗЗП и ЗПК, че клаузата за договорна лихва също е нищожна, поради противоречието ѝ с добрите нрави, което влече до нищожност на клаузата за договорни лихви, както и че лихвата се начислява върху главница, която включва, освен чистата стойност на кредита от 2000,00 лв., така също и такса „оценка на риска“, застрахователни суми и надбавки, което означава, че с договорната лихва на практика се олихвяват суми, различни от договорената

главница в размер на 2000,00 лв. Процесният Договор за потребителски кредит е сключен в нарушение на клаузите на чл.10 и чл.11 от ЗПК, регламентиращи задължителните реквизити на договорите за потребителски кредит, както и че в същия не е посочен правилно годишния процент на разходите, тъй като при посочен по-нисък процент на ГПР от реалния е налице нарушение на чл.11 ал.1 т.10 от ЗПК. В посочения ГПР в размер на 41,73% в процесния Договор не е включена таксата „оценка а риска“, както и сключената застрахователна премия, поради което в същия се предвижда ГПР в по-нисък размер от реалния размер на ГПР, който очевидно надхвърля 41,73%. Навеждат се доводи за нарушение на разпоредбите на чл.10 и чл.11 от ЗПК досежно задължителните реквизити на договорите за потребителски кредити, като се твърди, че поради това и съгласно чл.22 и чл.23 от ЗПК, Договорът за потребителски кредит е недействителен, а при недействителен договор лихви не се дължат. С оглед недействителност на договора за кредит, предявеният иск следва да бъде отхвърлен изцяло, в т.ч. и за претендираната главница.

Твърди се, че настоящият иск е предявен на договорно основание и в този смисъл, чистата стойност на кредита не може да бъде присъдена в настоящото производство, доколкото би се стигнало до подмяна на основанието, на което е предявен иска. Недопустимо е присъждане на претендираната сума на друго основание, различно от търсеното, тъй като признаването на главница, дължима на извъндоговорното основание, предвидено в чл.23 ЗПК, би представлявало произнасяне от съда по нещо различно от поисканото и би обусловило недопустимост на съдебния акт.

Въззивницата моли окръжния съд да постанови решение, с което да обезсили първоинстанционното решение в частта за 230,41 лв., като недопустимо и да отмени обжалваното решение в останалата му част. Претендира разноси в настоящото производство, съгласно представен списък на разноските по чл.80 от ГПК.

В срока по чл.263 от ГПК е депозиран писмен отговор на въззивната жалба от „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, гр. София чрез процесуалния представител юрк. К. О., в който се оспорва изложеното във въззивната жалба. Твърдението на въззивницата за липса на мотиви на първоинстанционния съдебен акт е абсолютно неоснователно. Решението на Пл.РС е допустимо, законосъобразно и правилно.

На следващо място въззиваемата страна категорично се противопоставя на твърденията на процесуалния представител на въззивницата, че процесната сума не е усвоена от същата. Това обстоятелство се установява от допуснатата и приета по делото пред първоинстанционния съд ССЕ, която по безспорен начин е фиксирала датата на усвояване на кредита и размера на сумите постъпили по банкова сметка на кредитополучателя. Поетото от банката задължение по договор за банков кредит за отпускане/предоставяне на заемателя на парична сума и съответно, усвояването на сумата следва да се счита изпълнено от момента на заверяване на разплащателната сметка на заемателя и за доказване на този факт не е необходимо издаване на нарочен документ, като Кредитополучателят безусловно е валидирал с подписа си

договора за кредит, възприел е съдържанието и реквизитите на същия, с оглед на което е получил процесните суми по своя сметка и е усвоил кредита.

Досежно извършената цесия въззиваемото дружество счита, че правилно първоинстанционният съд е приел, че длъжникът е уведомен за цесията съгласно изискванията на закона. М. А. И. е уведомена по реда на чл.99 от ЗЗД, тъй като към исковата молба е приложено уведомително писмо, като е направено искане за връчване на уведомителното писмо с исковата молба и същата е редовно връчена от страна на съда. С оглед съдебната практика на ВКС, не е необходимо договорът за цесия да бъде съобщен на длъжника по цедираното вземане от цедента, за да възникне за цесионера качеството на кредитор. В процесния случай дружеството е представило всички необходими писмени доказателства, които по категоричен начин установяват прехвърлителния ефект на цесията.

По повод изявленията на процесуалния представител на въззивника досежно активната процесуална легитимация на дружеството – цесионер, въззиваемият изразява становище, че активната легитимация е абсолютна процесуална предпоставка за допустимостта на иска, за която съдът следи служебно. В свое ТР № 4/2013 г. на ОСГТК, ВКС е приел, че настоящият иск би могъл да се предяви и от цесионера, ако е спазил срока по чл.415 ал.1 от ГПК.Относно оплакването за непосочване на покупна цена на вземането в процесното Приложение № 1/15.02.2021 г., според въззиваемата страна, същата представлява конфиденциална търговска информация и няма пряко касателство спрямо настоящия процес и спорното право, което е предмет на разглеждане от почитаемия съд, а по повод наведените доводи за наличие на неравноправни клаузи, инкорпорирани в договора за потребителски кредит, становището е, че кредитополучателят към момента на разписване на процесния договор за кредит е възприел ясно и точно съдържанието на същия, клаузите му и съществените елементи от него, ведно с произтичащите права и задължения на страните. Безспорно е доказан факта, че въззивникът е получил необходимата преддоговорна информация от кредитора относно сроковете и условията по процесния договор. Кредитополучателят е декларирал и безусловно валидирал с подписа си, че се е запознал с цялата информация преди сключването на договора за кредит.

На следващо място, въззиваемият счита, че процесната такса за „оценка на риска“ е валиден компонент от съдържанието на договора, същата обезпечава интереса на кредитодателя и не е неравноправна. Действията, свързани с управлението на кредита представляват съвкупността от действията по администриране на точното изпълнение на задълженията на двете страни по договора за кредит. Процесната такса не е свързана с усвояването на кредита. Плащането на същата не обуславя дали потребителят ще усвои кредита или не, а покрива разходи, извършени от Банката към момента на сключване на договора и непосредствено след него. Преддоговорното задължение на кредитора да направи оценка на кредитоспособността на кредитополучателя е необходимо, доколкото цели да предпази потребителите от свръхзадължнялост и неплатежоспособност. В този смисъл, таксата по никакъв начин не би следвало да бъде зачетена като

неравноправна клауза или пречупствуща реализирането на основни права на кредитополучателя по кредитната сделка. В процесния договор е отразен общият размер на кредита, лихвеният процент, който е фиксиран, посочен е годишният процент на разходите, който не надхвърля размера по чл.19 ал.4 от ЗПК, съдържа се общата сума, срокът на договора, дължимата сума от потребителя, изчислена към момента на сключване на договора, приложен е и погасителен план, в който е посочен броя на погасителните вноски, падежа на всяка една от тях, която информация изпълва императивно заложеното изискване към съдържанието на договора за потребителски кредит. Освен това, позовавайки се на съдебната практика, въззиваемият изразява становище, че погасителния план няма самостоятелен правопораждащ характер, а договорът за кредит е източник на правата и задълженията между страните и доколкото престацията по него е определяема, като общ размер на плащанията, брой вноски, падеж и срок на действие, договорът за заем не може да бъде третиран като недействителен.

Моли окръжния съд, да потвърди изцяло първоинстанционния съдебен акт. Претендира и направените разноски за първа инстанция, както и да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 350,00 лв.

Окръжният съд, като прецени доводите, изложени в жалбата и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа страна:

Пред Пл.РС е образувано гр. дело № 7572/2021 г. по описа на същия съд, чието решение е предмет на въззивна проверка в настоящото производство.

Въззивната жалба е подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършване на проверка по реда на чл.269 изр.1 от ГПК, въззивният съд констатира, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

При проверка за неговата правилност по реда на чл.269 изр.2 от ГПК, въззивният съд счита, че разгледана по същество въззивната жалба е частично основателна.

Решението на Пл.РС се обжалва изцяло.

Видно от приложеното ч.гр.д. № 9058/2018 г. по описа на Пл.РС,на 13.12.2018г. е подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.417 от ГПК от „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, гр. София, ЕИК131134023,представявано от Изп.Директори В. Г. и А. Д.,чрез юрк.В. С. против М. А. Д.,ЕГН*****,за парично вземане на банката,произтичащо

от Договор за потребителски кредит от 17.11.2016г. и Извлечение от счетоводни книги към 03.12.2018г. Издадена е Заповед за изпълнение на парично задължение № 5757/14.12.2018 г., с която е разпоредено длъжникът М. А. И. да заплати на кредитора „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД ,гр. София сума в размер на 1692,73 лв. - главница, сума в размер на 379,39 лв. - договорна лихва за периода 25.05.2018 г. – 26.07.2018 г., сума в размер на 111,18 лв. - лихва за забава за периода от 25.05.2018 г. до 03.12.2018 г., ведно със законната лихва, считано от 13.12.2018 г. до изплащане на вземането, както и направените разноски за държавна такса в размер на 43,67 лв. и 50,00 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Заповедта е връчена на длъжника, като на основание чл.415 ал.1 от ГПК е указано на заявителя да предяви иск по реда на чл.422 от ГПК за установяване съществуването на вземането си.Такава искова молба е подадена в срок.

Пред Пл.РС е предявен положителен установителен иск с правно основание чл.415 вр. чл.422 ал.1 от ГПК от „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, гр. София против М. А. И. от с. ***, обл. Плевен за признаване за установено по отношение на ищеца, че М. А. И., в качеството ѝ на Кредитополучател по Договор за потребителски кредит № 7000189903 от 17.11.2016 г. дължи на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД следните суми, присъдени в издадената срещу нея Заповед за незабавно изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 9058/2018 г. по описа на Пл.РС, а именно: 1692,73 лв., представляваща неизплатена главница по Договор за заем; 379,39 лв., представляваща договорна /възнаградителна/ лихва, дължима за периода от 25.05.2018 г. до 26.08.2018 г.; 111,18 лв. - лихва /обезщетение/ за забава, дължима за периода от 25.05.2018 г. до 03.12.2018 г.,законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на Заявлението за издаване на Заповед за изпълнение и Изпълнителен лист до окончателно погасяване на дълга, както и сторените разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 9058/2018 г. по описа на Пл.РС.

В исковата си молба ищецът „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, гр. София твърди, че процесното вземане произтича от сключен на 17.11.2016 г. Договор за потребителски кредит № 7000189903 между „Ти Би Ай Банк“ ЕАД и М. А. И., съгласно който Банката е предоставила кредит в размер на 2000 лв. за общо ползване, като е сключил застраховки, подробно описани в чл. 7.1 от Договора, която сума ответникът се е задължил да върне на Кредитора, ведно с уговорените лихви до 25.11.2019 г. на равни месечни вноски, всяка в размер на 113,52 лв., без последната вноска, която е изравнителна и е в размер на 113,70 лв. Към датата на подписване на Договора, страните са уговорили Кредитополучателят да плати на Банката общата сума от 4086,90 лв. За сключения Договор се дължи и еднократна такса за „оценка на риска“ в размер на 297,59 лв., описана в чл.7 от Договора. Съгласно чл.9 от Договора за отпусната сума се дължи възнаградителна лихва

с годишен лихвен процент от 41,73 %, като в случай на просрочие, съгласно чл.9.4. от Договора, се дължи и лихва за просрочие в размер на законната лихва, начислена върху просрочената сума за периода на просрочието. В чл.11.2 от Договора е инкорпориран и погасителния план към него, съгласно който първата дължима месечна погасителна вноска е с падежна дата 25.12.2016 г., а последната е 25.11.2019 г.Ищецът е предявил иска в качеството си на цесионер по сключен рамков Договор за продажба и прехвърляния на вземания от 31.08.2018г. и Приложение №1 от 15.02.2021г.,по силата на което вземането,произтичащо от процесния договор за потребителски кредит е прехвърлено в полза на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД , гр. София,ведно с всички привилегии,обезпечения,принадлежности и лихви,което вземане е индивидуализирано в Приложение №1 от 15.02.2021г.

Ответницата М. А. И. е изразила становище за недопустимост на иска, тъй като ищецът „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД няма активна процесуална легитимация да предяви иск за установяване на дължимостта на вземане, произтичащо от Договор за цесия, за който същата не е уведомена надлежно и в този смисъл, цесията няма действие спрямо нея.

В отговора на исковата молба по чл.131 от ГПК, ответницата М. А. И. е изразила становище, че предявеният иск е неоснователен,процесният договор за потребителски кредит е недействителен, респективно, нищожен, съгласно разпоредбите на ЗПК, ЗЗП и общите разпоредби на ЗЗД, тъй като не са съобразени редица императивни разпоредби на ЗПК, а именно чл.10 и чл.11 от ЗПК. Твърди, че клаузата, предвиждаща такса „оценка на риска“ е нищожна, тъй като противоречи както на ЗЗП, така и на ЗПК. Оспорва обстоятелството, че сумите по процесния Договор реално са й предоставени от ищеца, както и че не е налице настъпила предсрочна изискуемост, тъй като не са настъпили в условия на кумулативност и двете предпоставки – обективна /непогасяване на три месечни вноски/ и субективна /да е била уведомена за обявяване на предсрочната изискуемост, преди подаване на заявлението за издаване на Заповед за незабавно изпълнение по чл.417 от ГПК/. Наред с това, според ответницата вземането е погасено по давност. Счита, че клаузата за договорна лихва също е нищожна, поради противоречието ѝ с добрите нрави.

Исковата молба е подадена в рамките на преклузивния едномесечен срок по чл.415 ал.1 от ГПК, за спазването на който съдът следи служебно, съгласно т.5а от Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Процесуалната легитимация, разглеждана като принадлежността на правото на иск е процесуална предпоставка, обуславяща съществуването на същото и то от категорията на абсолютните такива, за които съдът следи служебно при всяко положение на делото.В настоящия случай, въззивният съд счита, че „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД,гр. София е процесуално легитимирана да предяви настоящия иск. В Тълкувателно

решение № 4/2013 г. на ОСГТК, ВКС е приел, че настоящият иск може да се предяви и от цесионера, ако е спазен срока по чл.415 ал.4 от ГПК. В своето решение ВКС е приел, че при частно правоприемство, при прехвърляне на вземането чрез договор за цесия, настъпило в периода, след издаване на заповедта за изпълнение до предявяване на иска по чл.422 от ГПК, легитимиран да участва в производството по установителния иск е цедентът, с приложение на нормата на чл.226 от ГПК, като изрично е посочено, обаче, че легитимиран да предяви иска е и цесионерът, ако е спазил срока по чл.415 ал.4 от ГПК.

Предмет на установителния иск по чл.422 от ГПК е съществуване на вземане по издадената заповед за изпълнение и успешното му повеждане предполага установяване на дължимостта на сумите по същата на посоченото в нея основание. Ищецът следва по реда на пълното и главно доказване да установи процесуалните предпоставки на иска по чл.422 ал.1 от ГПК и наличие на изискуемо и ликвидно задължение, като в негова тежест е да докаже изложените в исковата молба твърдения, а именно: да установи съществуването на оспореното вземане, наличие на валидно облигационно правоотношение между страните по договор за потребителски кредит, изпълнение на своите задължения по него, а именно предоставяне на сумата по договора според начина, уговорен в него, настъпване на предсрочната изискуемост на вземането по договора, за която ответникът е уведомен, преди подаване на заявлението, размера на претенцията.

Безспорно е установено по делото, че на 17.11.2016 г. е сключен Договор за потребителски кредит № 7000189903 между „Ти Би Ай Банк“ ЕАД – гр. София и М. А. И., по силата на който е усвоен кредит в размер на 2000,00 лв., със срок на договор за кредит: 25.11.2019 г. Записаният в договора Годишен процент на разходите /ГПР/ е в размер на 41,73%, а годишният лихвен процент е в размер на 27,09%. Договорената месечна вноска по кредита е в размер на 113,52 лв., без последната вноска, която е изравнителна и е в размер на 113,70 лв. За сключения Договор се дължи и еднократна такса за „оценка на риска“ в размер на 297,59 лв.

Изхождайки от предмета на Договор за потребителски кредит № 7000189903/17.11.2016 г. и страните по него – физическо лице, което при сключване на договора действа извън рамките на своята професионална компетентност и финансова институция по смисъла на чл.3 ал.1 от ЗКИ, предоставящ кредита в рамките на своята търговска дейност, съдът приема, че процесният договор има характеристиките на договор за потребителски кредит, чиято правна уредба се съдържа в действащия ЗПК, в който законодателят предявява строги изисквания за формата и съдържанието на

договора за потребителски кредит, уредени в Глава III, чл.10 и чл.11.

Съдът на Европейския съюз многократно е подчертавал, че националният съд е длъжен служебно да преценява неравноправния характер на договорните клаузи, попадащи в обхвата на Директива 93/13 и по този начин да компенсира неравнопоставеността между потребителя и доставчика. С оглед императивния характер на посочените разпоредби, които са установени в обществен интерес за защита на икономически по-слаби участници в оборота, съдът е задължен да следи служебно за тяхното спазване и дължи произнасяне, защото когато страна се позовава на договор, съдът е длъжен да провери неговата действителност, респективно, нищожност, пряко изводима от вида и съдържанието на договора и без да има позоваване за нищожност. */Решение № 23/07.07.2016 г., постановено по т.д. № 3686/2014 г. на ВКС/.*

Съгласно разпоредбата на чл.9 ал.1 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Законът въвежда императивни изисквания относно формата и съдържанието на този вид договор, посочени в разпоредбите на чл.10 и чл.11 от ЗПК. Разпоредбата на чл.22 от ЗПК предвижда, че когато не са спазени изискванията на чл.10 ал.1, чл.11 ал.1 т.7-12 и т.20 и ал.2 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен.

Съгласно чл.10 ал.1 и ал.2 от ЗПК, Договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт, не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора. Кредиторът не може да изисква и да събира от потребителя каквото и да е плащане вкл. на лихви, такси, комисионни или други разходи, свързани с договора за кредит, които не са предвидени в сключения договор за потребителски кредит.

От представените по делото писмени доказателства, в частност Договор за потребителски кредит е видно, че процесният Договор за потребителски кредит отговаря на изискванията на чл.10 ал.1 от ЗПК, а именно: сключен е в писмена форма, на хартиен носител, по ясен и разбираем начин, с необходимия шрифт. Липсват нарушения и на чл.11 ал.1 т.1-9 и т.11 от ЗПК, тъй като видно от съдържанието на процесния Договор за потребителски кредит, същият съдържа дата и място на сключването, вид на предоставения кредит, индивидуализация на страните, срок на договора, общия размер на

кредита и начин на усвояването му, размер на ГЛП, информация относно размера, броя, вкл. погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски. Процесният Договор за потребителски кредит е подписан от страните на всяка страница.

Неоснователно е възражението на ответницата, че липсата на приложен към доказателствата формуляр по смисъла на чл.5 от ЗПК за предоставяне на предварителна информация на потребителя за подлежащия на сключване Договор за потребителски кредит съставлява нарушение на чл.10 ал.1 от ЗПК и съответно, води до нищожност на Договора по смисъла на чл.22 от ЗПК. Следва да се има предвид, че формулярът по чл.5 от ЗПК не е част от елементите на договора по смисъла на чл.10 ал.1 от ЗПК, доколкото се касае за предварително изготвени документи и действия, които касаят преддоговорни отношения. В същото време и правилото на чл.147а ал.5 от ЗЗП не се отнася до формуляра по чл.5 от ЗПК, а само до общите условия към договора за кредит и не следва да се тълкува разширително.

С оглед така установеното съдържание на процесния Договор за потребителски кредит, съдът намира, че в същия са посочени съществени елементи на договорното правоотношение, отговаря на изискванията за форма и съдържание, действащи към датата на сключването му, поради което е налице валидно облигационно правоотношение с характеристиките на договор за потребителски кредит.

Досежно оплакването във въззивната жалба, че не е доказано предоставянето на процесната главница по Договора за потребителски кредит и същата да е усвоена от въззивницата М. А. И., въззивният съд намира същото за неоснователно. От приложения по делото Договор за потребителски кредит от 17.11.2016 г. се установява, че по силата на същия на кредитополучателя е предоставен кредит в размер на 2000,00 лв., усвоен на 17.11.2016 г. Пред първоинстанционния съд е допусната и назначена съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице П. Х. В., от която се установява датата на усвояване на кредита и размера на сумите, постъпили по банкова сметка на кредитополучателя. Вещото лице посочва, че стойността на кредита в размер на 2000,00 лв. е изплатен от кредитора „ТИ БИ АЙ Банк“ – офис Плевен на кредитополучателя М. А. И. на дата 18.11.2016 г. Поетото от Банката задължение по Договор за потребителски кредит за предоставяне на заемателя на парична сума и съответно усвояването на сумата, следва да се счита изпълнено от момента на заверяване на разплащателната сметка на заемателя и за доказване на този факт не е необходимо издаване на нарочен документ. Кредитополучателят е валидирал с подписа си договора за кредит, като е възприел съдържанието и реквизитите на същия, с оглед, на което е

получил процесните суми по своя сметка и е усвоил кредита.

В настоящия случай, от процесния Договор за потребителски кредит е видно, че съгласно чл.7.1 от същия, размерът на кредита е посочен с няколко стойности, като общият размер е 2777,54 лв. и включва размер на кредита – 2000,00 лв., застраховки в размер на 479,95 лв. и такса за оценка на риска в размер на 297,59 лв. И трите суми са посочени ясно като стойност и основание, а общият размер на кредита е посочен като сбор от трите елемента. Таксата за „оценка на риска“ е предвидена изрично в сключения Договор за потребителски кредит и е включена в общия размер на кредита, като видно от чл.7.1 от процесния Договор е налице заявено желание в Искане – декларация от страна на кредитополучателя, същата да се възстановява с дължимите месечни вноски, съгласно Погасителния план.

От представените по делото писмени доказателства, а именно Извлечение от разплащателна сметка на М. А. И. е видно, че съгласно банково бордеро с основание „усвояване на кредит“ е прехвърлена сумата по сметка на длъжника.

Пред РС ответницата М. А. И. е оспорила извършването на надлежно прехвърляне на вземането от „Ти Би Ай Банк“ ЕАД на ищцовото дружество „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД. Въззивният съд не споделя доводите на въззивницата, че договорът за цесия не е произвел своето действие, доколкото не е бил съобщен на длъжника по предвидения за това ред.

На първо място, следва да се посочи, че в чл.25.5 от Договора за потребителски кредит изрично е предвидена възможността кредиторът да прехвърли правата си по договора на трето лице, без да е необходимо съгласието на длъжника, поради което, в случая, не е налице противоречие с нормата на чл.26 ал.1 от ЗПК. Действително, преди предявяване на иска по чл.422 от ГПК длъжникът не е бил надлежно уведомен за извършената цесия, доколкото по делото липсват доказателства уведомлението по чл.99 ал.3 от ЗЗД да му е било връчено. В същото време, обаче, е налице надлежно връчване на приложеното към исковата молба уведомление по чл.99 ал.3 от ЗЗД и останалите документи относно извършената цесия. В константната си съдебна практика ВКС трайно и последователно приема, че такова упълномощаване е валидно и допустимо и не нарушава императивната норма на чл.99 ал.3 от ЗЗД. С оглед на това, съдът приема, че изискванията на чл.99 ал.4 от ЗЗД са изпълнени, като е настъпил уведомителния ефект на цесията с връчването на ответницата на препис от исковата молба от ищеца /цесионер/, който е надлежно упълномощен от цедента. Няма законова пречка

уведомяването да се извърши и от цесионера, когато той е изрично овластен за това, доколкото не се касае за лично и незаместимо действие. Няма спор в правната доктрина и съдебната практика, че придобиване на вземането от цесионера настъпва със самото сключване на договора за цесия */Решение № 40/13.05.2010 г. на ВКС по т.д. № 566/2009 г./*. Съобщаването на цесията на длъжника не е елемент от фактическия състав на цесията. Касае се за ненастъпило само и единствено за длъжника действие на цесията, като уведомяването на длъжника цели единствено да го защити срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение, т.е. срещу изпълнение на лице, което не е носител на вземането. Поради това, длъжникът може да възразява успешно за липсата на уведомяване, само ако едновременно с това твърди, че вече е изпълнил на стария кредитор или на овластено от този кредитор лице до момента на уведомлението. */Определение № 987/18.07.2011 г. по гр.дело № 867/2011 г. по описа на ВКС на РБ, IV г.о./*

Във връзка с оспорването на въззивницата, че процесното вземане е надлежно прехвърлено от „Ти Би Ай Банк“ ЕАД на въззиваемото дружество „Агенция за събиране на вземания“ ЕА, гр. София, позовавайки се на т.6.3 от процесния Договор, че „Страните се съгласяват, че срокът на договора може да бъде подновен с допълнителен анекс или допълнително споразумение, сключен между страните, преди изтичане на срока на действие на договора“, въззивният съд намира същото за неоснователно. Прехвърлянето на вземането се извършва с договор за цесия, който се сключва между цедента */кредитора/* и цесионера, а не между страните по договора за потребителски кредит.

В първоинстанционното производство ответницата твърди, че не е налице непогасяване на три месечни вноски на твърдяните от ищцовото дружество падежи, поради недължимостта на таксата „оценка на риска“, която е включена в главницата и представлява част от месечните вноски, както и че не е била уведомена за обявената предсрочна изискуемост, преди депозиране на заявлението, с което е образувано заповедното производство. В случая предсрочната изискуемост на кредита е настъпила на 26.07.2018г. съгласно чл.16.2 от Договора.

Но дори и да не е уведомен надлежно за настъпилата предсрочна изискуемост, длъжникът дължи изпълнение относно падежиралите вноски. Срокът на процесния договор за кредит е 25.11.2019г., който е изтекъл отдавна

още преди подаване на ИМ на 06.12.2021г. Съгласно т.1 от ТР № 8/2017 г. от 02.04.2019 г. по т.д. № 8/2017 г. на ВКС, при вземане, произтичащо от договор за банков кредит, чиято предсрочна изискуемост не е била надлежно обявена на длъжника преди подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение, не може да се игнорира, че съществува валидна облигационна връзка по договора за кредит при условията, договорени между кредитора и кредитополучателя. Вземането произтича от договор за кредит с определени срокове за плащане на отделните вноски, които са намерили отражение в счетоводните книги на банката. Размерът и падежът на всяка вноска са определени в договора и за настъпването на изискуемостта им не е необходимо удостоверяването на обстоятелства по чл.418 ал.3 от ГПК. Липсата на точно изпълнение, съобразно договореното по погасителен план, подписан от страните за погасяване на задължението, следва да бъде съобразено в рамките на исковото производство по реда на чл.422 ал.1 от ГПК, дори и да не са настъпили последиците на надлежно обявена предсрочна изискуемост на цялото задължение по договора за кредит. Позоваването на предсрочната изискуемост не е определящо за основанието на претенцията, предявена по реда на чл.422 ал.1 от ГПК. Правното основание, на което се претендира изпълнение на вноските с настъпил падеж и на предсрочно изискуемата главница е сключеният договор между страните.

Относно твърдението, че не е посочена общата сума дължима от потребителя, съобразно чл.11 ал.1 т.10 от ЗПК, настоящият съдебен състав не споделя доводите, че за да е спазена разпоредбата на чл.11 ал.1 т.10 от ЗПК, следва в договора да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява ГПР, както и общата дължима сума от потребителя, но и изрично и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които длъжникът би могъл да направи. Въззивният състав не споделя разбирането, че е необходимо договорът да съдържа изброяване на компонентните, включени в ГПР, съответно в общата сума, дължима от потребителя. Тези компонентни са изрично посочени в закона в чл.19 от ЗПК.

Разпоредбата на чл.11 ал.1 т.10 от ЗПК регламентира, че при сключване на договора следва да се уговори годишният процент на разходите по кредита, включващ по аргумент от чл.19 ал.1 от ЗПК общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. В случая, е посочено в процесния договор какъв е размера на годишният процент на разходите по кредита, като последният се формира от посочените в разпоредбата на чл. 19,

ал. 1 от ЗПК компоненти. Въпреки, че в клаузите на съглашението между страните не е посочено какви компоненти кредитодателят е включил при формиране размера на годишния процент на разходите при сключване на договора, последните са изводими от разпоредбите на закона. Съдържанието на включените разходи може да се установи посредством тълкуване на клаузите на Договора за паричен заем, съотнесени към разпоредбата на чл. 19 ал.1 от ЗПК и тази на § 1 т.1 от ДР на ЗПК, съгласно която общ разход по кредита за потребителя са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

Действително, в договора за кредит следва да са посочени всички разходи по кредита, но това изискване не следва от чл. 11 ал.1 т.10 от ЗПК, а от чл.11 ал.1 т.14, предл. последно от ЗПК - "всички други разходи, произтичащи от договора за кредит и условията, при които те могат да бъдат променяни". Неспазването на чл.11 ал.1 т.14 от ЗПК, обаче, не представлява основание за недействителност на договора по смисъла на чл.22 от ЗПК. Законът за потребителския кредит е предвидил достатъчно подробна, изчерпателна и детайлна защита за потребителите. Не всички пороци относно необходимото съдържание на договора рефлектират върху действителността му /аргумент от чл.22 от ЗПК/. Ето защо окръжният съд намира, че изискването в чл.11 ал.1 т.10 от ЗПК касае само формалното посочване на ГПР и общата дължима сума от потребителя. В случая, това изискване е спазено, като в чл.10 от процесния Договор е посочена общата дължима сума от потребителя, която е в размер на 4086,90 лв., както и е посочен ГПР – 41,73%. Съгласно чл.19 ал.2 от ЗПК годишният процент на разходите по кредита се изчислява по формула, съгласно приложение № 1, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания, т.е. предвиден е законоустановен механизъм за пресмятане на ГПР. Изискванията на чл.11 ал.1 т.10 от ЗПК за посочване на взетите предвид допускания,

използвани при изчисляване на годишния процент на разходите, са посочени в чл.7 т.1 от процесния Договор за паричен заем. В обхвата на общите разходи по кредита следва да се отчетат при формирането на ГПР разходите за допълнителни услуги, но само в случаите, при които получаването на такива допълнителни услуги е задължително условие за сключването на договора */Решение № 3901 от 16.11.2018 г., постановено по гр. дело № 9725/2018 г. по описа на Районен съд – гр. Пловдив/*.

По тези съображения, съдът намира, че при сключване на процесния договор за кредит не са допуснати сочените от ищеца нарушения на разпоредбите на чл.11 ал.1 т.10 от ЗПК.

Досежно оплакването във въззивната жалба, че в процесния Договор за потребителски кредит липсва срок на договора, който е задължителен реквизит на основание чл.11 ал.1 т.6 от ЗПК, въззивният съда намира същото за неоснователно. Видно от Договора за потребителски кредит, в чл.6 от същия е записан срок на договора за кредит: 25.11.2019 г.

Относно твърдението на ответницата в първоинстанционното производство, че клаузата за заплащане на договорна лихва накърнява „добрите нрави“, въззивният съд счита, че в договора изрично е посочен фиксиран годишен лихвен процент от 27,09% и ГПР на заема 41,73%. Уговорената възнаградителна лихва в размер на 27,09% не е нищожна и не накърнява добрите нрави. Твърдението, че същата е нищожна и накърнява добрите нрави, тъй като надвишава трикратния размер на законната лихва е приложимо и релевантно за периода, преди изменението на ЗПК и приемането на новите разпоредби на чл.19 ал.4 и ал.5 в сила от 23.07.2014 г. Съгласно действащия ЗПК- чл.19 ал.4 е регламентирано, че ГПР на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на РБ, като в ал.5 на чл.19 от ЗПК е предвидено, че клаузи в договор, надвишаващи определените по ал.4 се считат за нищожни. Към датата на сключване на процесния договор – 17.11.2016 г. са приложими разпоредбите на чл.19 ал.4 и ал.5 от ЗПК и те ясно и точно определят предела на оскъпяване на кредита. Възнаградителната лихва, съгласно чл.19 ал.1 от ЗПК е компонент от ГПР и размерът ѝ подлежи на преценка от кредитодателя, като единственото условие е същата, наред с другите общи

разходи по кредита, формиращи ГПР да не надвишава пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на РБ, което в случая е спазено. При лихвен процент на БНБ 0,00 на сто, за срока на действие на договора за кредит, годишният процент на разходите по него не е следвало да превишава 50,00%. Видно от процесния договор, ГПР е в размер на 41,73%, което не надвишава този размер и не противоречи на императивното изискване на чл.19 ал.4 от ЗПК. ГПР по процесния договор не противоречи на добрите нрави и на закона, поради което уговорената между страните годишна възнаградителна лихва за ползване на кредита в размер на 27,09%, която е компонент от ГПР не е нищожна.

Оплакването на ответницата в първоинстанционното производство, че не е спазено изискването, предвидено в чл.11 ал.1 т.20 от ЗПК, настоящата инстанция също счита за изцяло неоснователно. Видно от процесния Договор, в чл.9.2 от същия страните са уговорили, че лихвеният процент на ден се изчислява като 1/360-та част от лихвения процент по чл.9.1.

Въззивната инстанция намира, че обжалваното решение е неправилно в частта му относно размера на процесното вземане по пера/главница и договорна лихва/, както и в частта му относно присъдените разноски.

В хода на съдебното дирене пред РС е допуснат и назначена ССЕ, като е изготвено заключение от вещото лице П. Х. В.. Съгласно заключението на в.лице общата сума, дължима от ответницата М. И. по процесния договор за потребителски кредит е 2 051,72 лв., от която сума остатък от договорената главница в размер на 1385,45 лв., остатъкът от договорна лихва в размер на 60,81 лв., лихва за забава до 15.02.2021г.-16,05 лв. и лихва за забава/15.02.2021г.-01.01.2023г./ - в размер на 259,54 лв.

С оглед изложеното положителният установителен иск по чл.422 от ГПК се явява основателен и доказан за следните суми: сумата от 1385,45 лв., представляваща неизплатена главница по Договор за потребителски кредит №7000189903 от 17.11.2016 г.; сумата от 60,81 лв., представляваща договорна /възнаградителна/ лихва и сумата от 111,18 лв., представляваща лихва /обезщетение/ за забава, дължима за периода, посочен в ИМ /от 25.05.2018 г. до 03.12.2018 г., както и за размера, посочен в ИМ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на Заявлението за издаване на Заповед за изпълнение до окончателно изплащане на сумата. За разликата над 1385,45 лв. до претендираната сума като неплатена главница от 1692,73 лв., ведно със законната лихва, както и за разликата над 60,81 лв. до претендираните 379,39 лв.-договорна лихва за посочения в ИМ период, исковата претенция като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Следва да бъде отменено решението на Пл.РС в частта му, в която е

признато за установено, на основание чл.415 ГПК вр. чл.422 ал.1 от ГПК, че М. А. И., в качеството ѝ на Кредитополучател по Договор за потребителски кредит №7000189903 от 17.11.2016 г. дължи на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, гр. София, разликата над 1385,45 лв. до претендираната сума като неплатена главница от 1692,73 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на Заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане, както и за разликата над 60,81 лв. до претендираните 379,39 лв.-договорна лихва за периода от 25.05.2018 г. до 26.08.2018 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 5757/14.12.2018г. по ч.гр.д.№9058/2018г. по описа на Пл.РС, както и в частта му за определените и присъдени разноси в заповедното и в исковото производство пред РС с оглед уважената и отхвърлена част от исковата претенция.

По съществото на спора следва да бъде отхвърлен предявения от „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, гр. София положителен установителен иск с пр.основание чл.422 от ГПК вр.чл.415 от ГПК против М. А. И., ЕГН *****, с. **, общ. Плевен, обл. Плевен, ул. **, за признаване за установено съществуването на вземане, произтичащо от Договор за потребителски кредит №7000189903 от 17.11.2016 г. и извършена цесия от 15.02.2021г. съгласно Приложение №1/15.02.2021г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 31.08.2018г. между „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, гр. София и „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, за разликата над 1385,45 лв. до претендирана неизплатена главница в размер на 1692,73 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на Заявлението по чл.417 от ГПК, както и за разликата над 60,81 лв. до претендираните 379,39 лв.-договорна лихва за периода от 25.05.2018 г. до 26.08.2018 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 5757/14.12.2018г. по ч.гр.д.№9058/2018г. по описа на Пл.РС, като неоснователен.

В останалата му обжалвана част решението на Пл.РС следва да бъде потвърдено като правилно.

При този изход на делото следва да бъдат присъдени разноси в заповедното, първоинстанционното и настоящото производство, съобразно уважената и отхвърлена част от предявения иск.

М. А. И. следва да бъде осъдена да заплати на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, гр. София направените деловодни разноси в заповедното производство в размер на 66,82 лв. /държавна такса и юрисконсултско възнаграждение/, както и деловодни разноси в първоинстанционното производство в размер на 377,36 лв. /държавна такса, юрисконсултско възнаграждение и възнаграждение на вещо лице/, съгласно уважената и отхвърлена част от предявените искове.

На основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, гр. София, следва да бъде осъдена да заплати на адв.В. Ф. С. , ЕГН *****, сумата от 103,20лв. адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна адвокатска помощ на М. А. И., ЕГН *****, в

заповедното производство.

Следва да бъде осъдена на основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА и представен Списък по чл.80 от ГПК „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, гр. София, да заплати на адв. М. Л. Л., ЕГН***** сумата в размер на 132,72лв. адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна адвокатска помощ на М. А. И., ЕГН***** в първоинстанционното производство съобразно отхвърлената част от предявения иск.

Въззивницата М. А. И., ЕГН ***** следва да заплати на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, направените деловодни разноски във въззивното производство в размер на 249,67 лв.

Следва да бъде осъдена „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, гр. София, да заплати на М. А. И., ЕГН ***** , сумата от 12,43 лв. държавна такса във въззивното производство съобразно уважената част от жалбата, респ. отхвърлената част от предявения иск по чл.422 от ГПК.

На основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, гр. София, бул. ***, следва да бъде осъдена да заплати на адв. К. И. Б., ЕГН***** сумата от 363,85 лв. адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна адвокатска помощ на М. А. И., ЕГН ***** във въззивното производство.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ на *основание чл.271 ал.1 от ГПК* Решение № 370/21.03.2023г. на Пл.РС, постановено по гр. дело № 7572/2021 г. по описа на същия съд в частта му, в която е признато за установено, на основание чл.415 вр. чл.422 ал.1 от ГПК, че М. А. И., ЕГН *****, с. ***, общ. Плевен, обл. Плевен, ул. ***, в качеството ѝ на Кредитополучател по Договор за потребителски кредит с № 7000189903 от 17.11.2016 г. дължи на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, гр. София, бул. ***, следните суми съгласно издадена Заповед за незабавно изпълнение на парично задължение № 5757/14.12.2018г. по ч.гр.д. № 9058/2018 г. по описа на Пл.РС, а именно: за разликата над 1385,45 лв. до претендираната сума като неплатена главница от 1692,73 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на Заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане, за разликата над 60,81 лв. до претендираните 379,39 лв.-договорна лихва за периода от 25.05.2018 г. до 26.08.2018 г., както и в частта му за определените и присъдени разноски в заповедното и в исковото производство пред РС , като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, гр. София, бул. ***, със законен представител Ю. Х. Ю. - Изпълнителен директор против М. А. И., ЕГН *****, с. ***, Обл. Плевен, ул. ***, положителен установителен иск с пр.основание чл.422 от ГПК

вр.чл.415 от ГПК, за признаване за установено съществуването на вземане, произтичащо от Договор за потребителски кредит №7000189903 от 17.11.2016 г. и извършена цесия от 15.02.2021г. съгласно Приложение №1/15.02.2021г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 31.08.2018г. между „ТИ БИ АЙ Банк“ ЕАД, гр. София и „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, за разликата над 1385,45 лв. до претендирана неизплатена главница в размер на 1692,73 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на Заявлението по чл.417 от ГПК, както и за разликата над 60,81 лв. до претендираните 379,39 лв.-договорна лихва за периода от 25.05.2018 г. до 26.08.2018 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 5757/14.12.2018г. по ч.гр.д. №9058/2018г. по описа на Пл.РС, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 370/21.03.2023 г., постановено по гр. дело № 7572/2021 г. по описа на Пл.РС в останалата му обжалвана част.

ОСЪЖДА М. А. И., ЕГН *****, с. **, общ. Плевен, обл. Плевен, ул. ** **ДА ЗАПЛАТИ** на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, гр. София, направените деловодни разноски в заповедното производство в размер на 66,82лв., както и направените деловодни разноски в първоинстанционното производство в размер на 377,36 лв., съобразно уважената и отхвърлена част от предявения иск.

ОСЪЖДА на основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, гр. София, бул. ** **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. В. Ф. С., ЕГН ***** сумата от 103,20лв. адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна адвокатска помощ на М. А. И., ЕГН ***** в заповедното производство.

ОСЪЖДА на основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, с адрес: гр. София, бул. ** **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. М. Л. Л., ЕГН ***** сумата от 132,72лв. адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна адвокатска помощ на М. А. И., ЕГН ***** в първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА М. А. И., ЕГН *****, с. **, Обл. Плевен **ДА ЗАПЛАТИ** на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, гр. София, бул. **, направените деловодни разноски във въззивното производство в размер на 249,67 лв.

ОСЪЖДА „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, гр. София, **ДА ЗАПЛАТИ** на М. А. И., ЕГН *****, с. **, Обл. Плевен, ул. ** сумата от 12,43 лв. държавна такса във въззивното производство.

ОСЪЖДА на основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, гр. София, бул. ** **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. К. И. Б., ЕГН ***** сумата от 363,85лв. адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна адвокатска помощ на М. А. И., ЕГН ***** във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване на основание чл.280 ал.3 т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____